

Для читання дітям під час війни

KNISTER
HEXE LILLI

stellt die Schule auf den
Kopf

Mit Zeichnungen
von Birgit Rieger

Arena

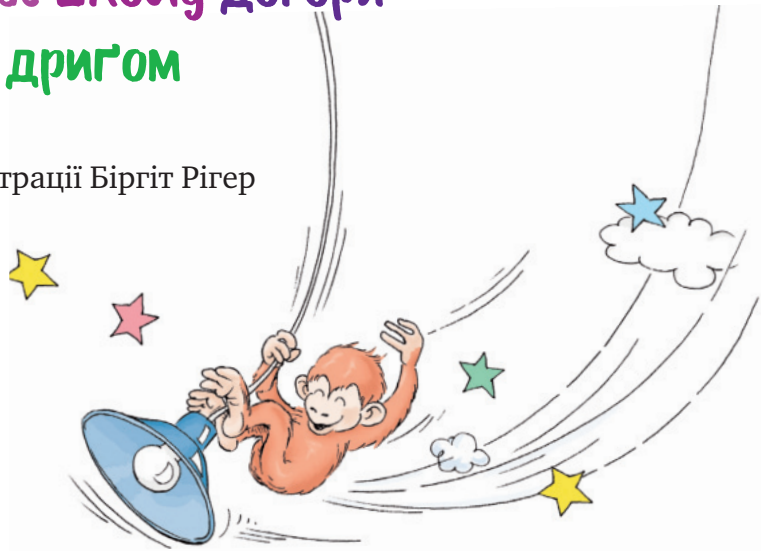
Для читання дітям під час війни

Чаклунка Лілі

перевертає школу догори
дригом

Ілюстрації Бірґіт Рігер

З німецької переклала Ангеліна Колодніцька

Київ
BOOKSHEP
2020

УДК 821.112.2'06-93=161.2
Р49

Рігер Б.

Р49 Чаклунка Лілі перевертає школу догори дригом / Біргіт Рігер [ілюстрації]; пер. з англ. А. Колодніцької. — Київ: Форс Україна, 2020. — 96 с.

ISBN 978-966-993-266-2

Маленька чаклунка Лілі доводить, що у школі може бути дуже весело і цікаво. Завдяки своїй книжці чарів, Лілі знаходить оригінальні рішення у життєвих ситуаціях. Та чи завжди її рішення правильні? Чи допоможуть їй чари вчительці пройти випробування, а учням проявити свої найліпші риси?

Наприкінці кожної книжки Лілі навчить тебе двом магічним трюкам, які вразять усіх твоїх друзів. Попроси батьків допомогти тобі підготуватися до виконання фокусів.

УДК 821.112.2'06-93=161.2

Author: KNISTER
Original title: Hexe Lilli stellt die Schule auf den Kopf
With illustrations by Birgit Rieger
© 2014 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany
www.arena-verlag.de

© Колодніцька А., переклад, 2020
© ТОВ «Форс Україна», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2020

ISBN 978-966-993-266-2

Наприкінці цієї книжки
ти знайдеш два

СПРАВЖНІ МАГІЧНІ ФОКУСИ.

Тож наберися терпіння
та прочитай книжку
до 89 сторінки.

Це головна героїня нашої розповіді. Її звати Лілі. Вона приблизно твого віку і на вигляд — як будь-яка звичайна дівчинка. Але насправді... це не зовсім так. У *Лілі* є дещо зовсім незвичайне:

КНИЖКА ЧАРІВ!

Одного разу Лілі знайшла її біля свого ліжка. Раніше книжка належала чаклунці Сурулунді Кноркс, яка була трохи роззявою. Чаклунка хотіла передати книжку молодій відьмочці, щоб випробувати її. Лілі одразу зрозуміла, що книга містить **СПРАВЖНІ ЧАРИ** та **НЕЙМОВІРНІ МАГІЧНІ ФОКУСИ**.

Лілі вже спробувала здійснити деякі з них.

Та будьмо обережними! Як говорять у рекламних роликах: не намагайтеся відтворити чари Лілі в реальному житті!

Бо якщо принаймні одне слово із закляття ви прочитаете неправильно, зубна щітка стане мітлою відьми, учитель — лиходієм, а льодяник на паличці перетвориться на квашений огірок.

З обережності чаклунка Лілі нікому не розповідає про свою неймовірну книжку. Дівчинка — справжня таємна чаклунка. Лілі тримає в секреті книжку заклять навіть від свого молодшого брата Леона. А це не просто, адже Леон дуже допитливий і часом буває доволі таки дратівливий.

Одначе Лілі дуже його любить. Тож... розпочнімо **ЗахопЛИВу** історію!

Для читання дітям під час війни

РОЗДІЛ 1

— Лілі, Лілі, я мушу тобі дещо розповісти!
Це голос Леона. Зараз вівторок, післяобідня
пора. Лілі щойно повернулася зі **школи**. І саме
там Леон був сьогодні вранці: вони з мамою
пішли до директора, щоб записати Леона

в перший клас... Звісно ж, тепер братик не може дочекатися, щоб розповісти Лілі, як **добре** він відповів на всі запитання директора.

— Лілі! Агов, де ти?

Лілі ще навіть не встигла зняти курточку, коли маленький брат почав її штурмувати.

— Уяви, директор запитав мене, де **ліворуч** і **праворуч**, і я відповів майже правильно. Усього лише один раз помилися! — гордо каже Леон.

— Молодець! — схвально відповіла Лілі. — Лише одна помилка, **ПРАВОРУЧ** чи **ЛІВОРУЧ**. Це справді неабияк розумно, — і Лілі підморгує мамі, яка саме виглянула з кухні.

— Еге ж, — сміється Леон. — Зрештою, я майже школяр.

— Поживемо — побачимо, — каже мама. — Уроки починаються досить рано.

— Поживемо — побачимо, — каже Лілі. — Школа не зовсім така, як ти думаєш.

— Поживемо — побачимо, — каже Леон. — Школа буде **СУПЕР!**

Нарешті Лілі знімає куртку, бере портфель і прямує до своєї кімнати. Леон тягнеться за нею.

— Як минув твій день у школі? — запитує він так, ніби сам ходить туди вже роками.

— Ну, цілком звично.

— А що **ЗВИЧНОГО** ти робила? — не вгамовується Леон.

— Нічого **ОСОБЛИВОГО**. Просто вчилася, — каже Лілі, у голосі якої помітна втома. Тоді

вона пригадує щось іще. — Але завтра буде дещо особливе: до нас завітають, щоб перевірити вчительку.

Оскільки Леон хоче знати про школу абсолютно все, він продовжує розпитувати.

— А це означає, що вчительку перевіряють?

— Якийсь **СТАРШИЙ ВИКЛАДАЧ** прийде, бо хоче побачити, чи пані Грах справді **хороша вчителька**, — пояснює Лілі.

— Старший викладач є наглядачем учителів?

— Щось схоже на те. Звичайно, його не називають наглядачем, та й, власне, і не старшим викладачем. Він шкільний інспектор. Учителька нам так пояснила. Він стежить за тим, щоб вчителі міста все робили правильно та згідно зі встановленим

ПОРЯДКОМ. Ось завтра він спостерігатиме за пані Грах.

Леон нетерпляче киває і каже:

— Зрозумів! Він такий собі **ШЕРИФ** для вчителів. Я бачив таке у фільмі. Шериф ходить по місту і забезпечує порядок. І якщо поганий хлопець зробить щось не так — **бабах!**

— Гадаю, у нас усе буде не погано, — зі сміхом каже Лілі. — Пані Грах сказала, що шкільний інспектор нічого лихого нам

не зробить. Він просто хоче дізнатися, чи вона навчає нас усього, що потрібно.

— І математику? — запитує Леон.

— Звичайно, — відповідає Лілі.

— І він питатиме вас, скільки буде $1+1$? —

Леон далі допитується.

— Леоне, ти нестерпний! — стогне Лілі. — Шкільний інспектор перевірятиме не нас, а пані Грах. І перш за все він спостерігатиме, чи вчителька ставить нам правильні запитання, тобто такі, щоб ми могли на них **правильно** відповісти. Але тобі ще цього не зрозуміти.

— Ні, ні, я все розумію! — каже Леон. І, щоб довести це, він робить по-справжньому розумну пропозицію. — Якщо ваша вчителька повинна ставити правильні запитання і ви

повинні давати правильні відповіді, вона могла б вам сказати їх сьогодні, **перш ніж** цей інспектор прийде, чи не так?

— Тобто...ти маєш на увазі, що...вона могла б **ЗАЗДАЛЕГІДЬ** сказати нам питання та правильні відповіді?

Леон киває. Цього разу йому вдалося вразити свою старшу сестру.

— А ти хитрий, — каже Лілі, киваючи головою. — Але, звісно ж, так не можна. Пані Грах попросила нас лише про одне: ми повинні бути завтра особливо люб'язними і **ДУЖЕ ВВІЧЛИВИМИ**.

— Ввічливими? — повторив Леон.

Лілі дивиться й усвідомлює, що цього разу він і справді не зрозумів її. Йому просто незручно це визнати. Тож Лілі терпляче пояснює.

— Ну, ти ж і сам знаєш... Наприклад, ти **ВВІЧЛИВИЙ**, коли ніколи не забуваєш казати *будь ласка* чи *прошу*. Або коли вітаєшся. Або коли незнайомого чоловіка назвеш паном, а не дядьком. Або...

— Або, — швидко підхоплює Леон, — я ввічливий, коли поступаюся місцем в автобусі, щоб подруга мами могла сісти, навіть якщо я не менш втомлений, ніж вона.

Або коли хтось випускає **гази**, і я кажу: «Нічого страшного. Навіть не пахне». Навіть якщо від цього запаху я мало не **непритомлю**, або якщо сморід гірший, ніж біля клітки мавпи в зоопарку...

— Так, щось таке. Молодець, — з посмішкою відповідає Лілі. — Я ж казала: мій братик — кмітливий малий.

— Ще б пак, я ж майже школяр, — гордо каже Леон, **ВИТЯГАЮЧИСЬ** принаймні на два сантиметри вгору. Але Лілі вже втомилася від усіх цих **ПОЯСНЕНЬ**.

— Як щодо того, аби за п'ять хвилин школяр пішов і залишив мене в спокої, щоб я могла зробити домашнє завдання? — запитує вона.

— Гарзд, — задоволено каже Леон, бере один із **КОМІКСІВ** Лілі та зникає у своїй кімнаті.

Тепер Лілі залишилася сама. Вона зачиняє двері, бере крісло і підпирає спинкою ручку. Так двері кімнати точно ніхто не відчинить. Але для чого? Усе просто: Лілі хоче залишитися наодинці. Подалі від інших. Адже ніхто не повинен дізнатися про її **КНИЖКУ ЧАРІВ!** А саме вона їй зараз потрібна. Коли Лілі розмовляла з Леоном про школу, у неї виникла ідея, **ЧУДОВА ІДЕЯ**, яку вона зможе реалізувати лише за допомогою книжки чарів...

РОЗДІЛ 2

Лілі стає на коліна поруч із ліжком і починає навпомацки щось активно шукати під ним. Ось, знайшла — вона витягає товсту книжку чарів із-за коробки для взуття з камінцями, роликівими ковзанами, ластами та індіанським наметом. Тепер потрібно лише швидко знайти папірець і олівець, щоб вона могла робити нотатки.

— Погляньмо, — бурмоче Лілі й починає гортати **книжку чарів**.

Тут усі чаклунські прийоми та закляття посортовані за алфавітом. Дівчинка гортає сторінки й шукає те, що може стати їй у пригоді. Наприклад, у розділі на букву **В** можна знайти всі **ВОГНЯНІ ЗАКЛЯТТЯ**. А також чаклунства, які стосуються **ВОДИ**. До них за алфавітом надруковані закляття, що стосуються **ВІСЛЮКІВ**, на наступних сторінках є все про чаклунство щодо **ВОРОНИ**. Та ось зрештою вона знаходить потрібне Лілі слово **ВУКСАНОКСЕН** — воно завершує список заклять, які починаються на літеру В.

— **В-У-К-С-А-Н-О-К-С-Е-Н**, — тихо читає по літерах Лілі й замислюється: що може

означати це дивне слово? Лілі уявлення НЕ МАЄ, але воно звучить ніби магічне закляття! Тому вона вирішує якомога швидше його прочитати, хоча знає, що з цією книжкою чаклунств потрібно бути дуже обережною.

Хм, що це? Поки Лілі занурюється в читання, її волосся раптом **стає дибки** і стирчить на всі боки! Але дівчинка зовсім нічого

не помічає і продовжує спокійно досліджувати книжку. Волосся стирчить тому, що вона тихо промовила слово **В-У-К-С-А-Н-О-К-С-Е-Н?** Хтозна, але тепер волосся стає **чорним** і врешті рівномірно забарвлюється в **блакитний**. Схоже, це й справді чарівне закляття...

Та згодом магія закінчується так само швидко, як і почалася. А **ЛІЛІ** саме знаходить те, що шукала. Вона задумала дещо особливе на завтрашній день у школі, для того щоб допомогти пані Грах пройти перевірку на відмінно. Для успішного втілення плану їй потрібні різні спеціальні **МАГІЧНІ ФОКУСИ**.

Лілі уважно гортала книжку чарів і час від часу щось виписувала.

Нарешті Лілі закінчила, вона обережно закрила **книжку** та сховала її під лішко.

Дівчинка сідає за стіл і переглядає свої записи, іноді радісно сміється сама до себе. Просто перед нею на клаптику паперу записані різні закляття. Уже завтра вона зможе почаклувати в школі! І тоді шкільний інспектор буде вражений...

Щоправда, Лілі складно прочитати швидко переписані **магічні слова**, але вона не може взяти книжку із собою до школи. І це не тільки тому, що книжка занадто важка, головне — вона повинна бути **ТАЄМНИЦЕЮ** для інших.

Але гаразд, Лілі просто потрібно трохи попрактикуватися зі своїми нотатками, щоб згодом у школі все спрацювало. Звичайно, Лілі знає, що вона не може просто вимовити **закляття** вголос. Те, що вона зараз тримає перед собою, — не просто рецепт пирога чи

казка на ніч, які можна було б розповісти будь-кому. Ні, це **справжні чаклу́нські за́кляття!** Тож потрібно бути обережною, адже Лілі ще не час займатися магією, це вона має зробити лише завтра, коли шкільний інспектор увійде до її класу. Тому дівчинка намагається мовчки читати дивні слова та запам'ятовувати їх.

Якби це було так просто! **Мозок Лілі вже буквально закипає.** Деякими словами вона ледь не зламала собі язика, хоча й читала їх подумки.

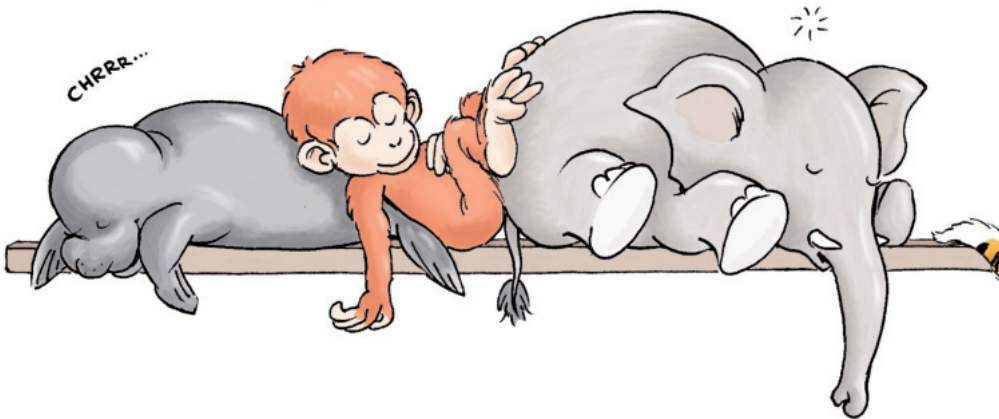
Так, серед найскладніших слів є **ТШПЕЦИКЛОЛ** і **ТИРАНОСРЮХЛАПІЦ**. Але може бути все набагато гірше, якщо те, що записала Лілі, насправді звучить зовсім по-іншому або записано не так, як було в книжці

чарів, наприклад: що робити зі словом **ШРФУаГРЛ?** І Лілі розуміє, що немає іншого виходу, як знову діставати чарівну книгу.

На щастя, більшість слів вона записала правильно і їх простіше читати. Проте Лілі все одно не розуміє їх значення. Поміж них **ДІНОЛІБІДУМ** або **КАША-МАЛАША** та **КЛОДИНО**. Але всі ці слова зараз є частиною особливої магічної формули, яку Лілі обрала для школи.

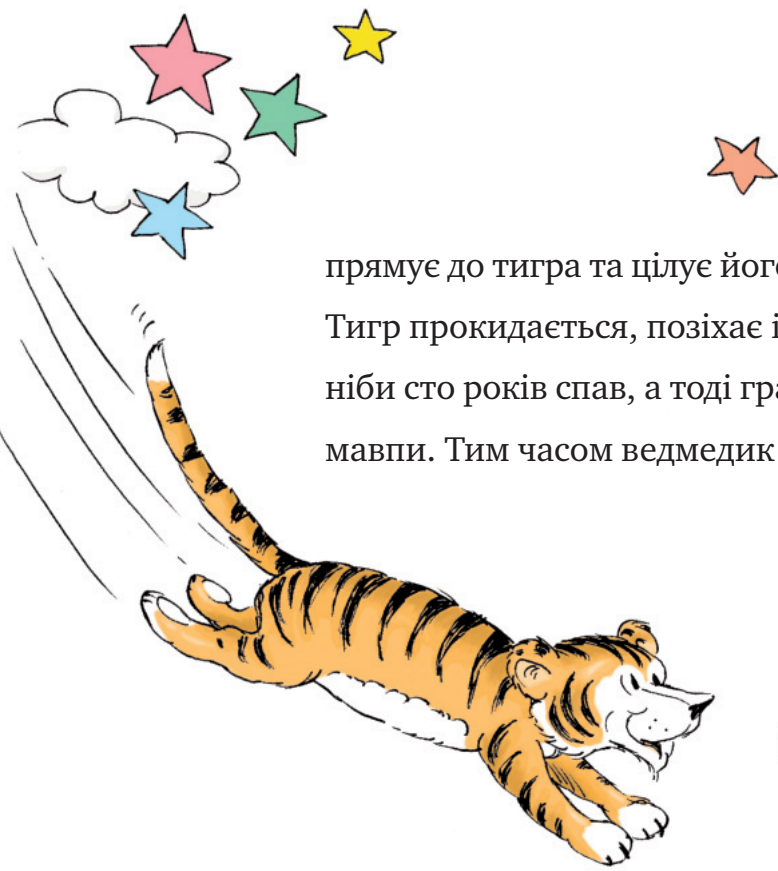
Лілі дуже захоплена закляттями: випадково пробурмотить собі під ніс якесь чарівне слово, і не помічає нічого навколо себе, навіть того, що відбувається в цей момент у її кімнаті.

А щось **неймовірно** відбувається на настінній полиці над ліжком Лілі, де вона розмістила свою колекцію м'яких іграшок!

Плюшевий ведмедик Лілі раптом починає рухатися. Він незграбними кроками марширує туди-сюди полицею. Урешті він

прямує до тигра та цілує його просто в **НОСИК**.
Тигр прокидається, позіхає і витягується так,
ніби сто років спав, а тоді граційно прямує до
мавпи. Тим часом ведмедик не спиняється —

він уже будить кролика. Кролик починає стрибати, підскакує до морського котика і **ЛОСКОЧЕ** його своїми кролячими лапками, поки той нарешті не прокидається.

Тепер усе відбувається дуже швидко. За мить усі м'які іграшки підіймаються і починають справжню **вечірку**. А Лілі... Лілі

захопливо намагається розшифрувати чарівні слова по буквах у власних нотатках. Якби ж вона тільки озирнулася! Тоді вона побачила б таку циркову виставу, яку в житті ніколи не **ЗАБУЛА Б**.

Іграшки стають усе невгамовнішими: мавпа вже настільки шалено гойдається на підвішеній лампі Лілі, що ледь не зриває її зі стелі. Але все стає ще небезпечнішим тоді,

коли маленьке слоненя починає нишпорити своїм хоботом у розетці...

— **ПРОСПЕРЕ**, — вимовляє Лілі й знову повторює складне слово. — **ПРОСПЕРЕ!**

І враз усі м'які іграшки повертаються на свої місця на полиці.

Однак, коли мавпа зістрибувала з лампи, то розгойдала її так, що лампа вдарилась об стелю. Цей звук змусив Лілі нарешті озирнутися. «Смішно», — подумала вона,

побачивши люстру-гойдалку. Їй навіть на думку не спало, що це вона, читаючи закляття, навела чари в кімнаті.

Обережно, Лілі!

Зрештою Лілі захопує книжку чародійств, кладе нотатки із закляттями в портфель і натомість дістає шкільні книжки.

Тепер прийшов час виконати **ДОМАШНЕ ЗАВДАННЯ**. Це не займе багато часу, тому що

Лілі уважно все слухала на уроках, і, на щастя, вчителька не багато задала.

І тому в Лілі буде ще достатньо часу, щоб погратися з малим Леоном, який, безсумнівно, хоче випробувати свій новий **лицарський замок** зі старшою сестрою. Тож решту дня Лілі змушена відбивати напади червоних лицарів, кидаючи в них паперові кульки-ядра, та проводити разом з Леоном лицарський поєдинок між суперниками: **ПРИНЦЕМ ПЕПЕРОНІ ПАУЕР ПІПС** і **Фіцом Хауду Першим...**

Для читання дітям під час війни

РОЗДІЛ 3

Наступного ранку Лілі почувалася нетерплячою, аж поки не прийшла до школи. У неї великі плани!

Вона обережно торкається в кишені захованої записки з магічними фокусами.

У класі вчителька повідомляє дітям, що шкільний інспектор прибуде за кілька хвилин.

— Будь ласка, поведьтеся пристойно, **будьте люб'язними та ввічливими**, — знову повторює пані Грах. — А ще будьте уважні, тоді все вдасться.

Діти відчувають, що вона дуже схвильована.

— Усе вдасться, навіть не сумнівайтеся! — **Натх Неңо** промовила Лілі. Ой, як хотіла вона посвятити вчительку у свій план і розповісти, як за допомогою невеликих чарів потурбується про те, щоб **ПЕРЕВІРКА** пройшла успішно.

Але, звісно ж, таємна чаклунка не може розкривати жодної магії!

— Який він, шкільний інспектор? — запитує Басті, однокласниця Лілі.

Пані Грах хитає **ГОЛОВОЮ** і відповідає:

— Я його навряд чи знаю особисто, але
наскільки чула...

— Він *суворий?* — Це наполегливо
намагається дізнатися Ніні із задньої парті.

Та перш ніж учителька встигла їй
відповісти, почувся стукіт.

— Це він, — шепочуть діти один одному і з
нетерпінням дивляться на двері. Тільки у Лілі
немає часу дивитися на гостя, бо вона швидко

витагує свої **ТАЄМНІ ЗАПИСИ**. Вона повністю зосереджена на них. І поки однокласник підходить до дверей, щоб запросити гостя, Лілі бурмоче **НЕЗРУМІЛЕ** закляття.

Врешті двері відчиняються і заходить — ні, не шкільний інспектор, а секретарка директора. Вона принесла пані Ґрах папку з документами і відразу ж звернулася до неї.

— Це для вас, щоб шкільний інспектор... — почала пані секретарка.

Але їй не вдається завершити, бо в цей момент вона **СПОТИКАЄТЬСЯ**, послизається і **ПРИЗЕМЛЯЄТЬСЯ ПРОСТО НА СВІЙ ЖИВИТ**.

Пані Грах миттєво кидається до неї, щоб допомогти піднятися. Щонайменше десять дітей **підскочили** і теж побігли на допомогу.

— Усе гаразд, — пробурмотіла секретарка і встала на ноги. — Я така незграбна.

Вона оглядається, чи не зіпсувала випадково свою спідницю, потім м'яко звертається до дітей:

— Що ж, ви й справді **ввічливі** учні.

Підбадьорені діти зібралися навколо секретарки і допомагають їй привести до ладу вбрання та витирати з нього пил. Ситуація перетворилася на **справжній хаос**.

— Ви не травмувалися? — запитала пані Грах.

— Ні, ні, — відповідає секретарка, безпомічно оглядаючись. — **Я не розумію, як це могло статися.**

Лілі задоволено посміхається: ну, вона могла б їй це пояснити, але не зробить цього. Вона втішена тим, що закляття незграбності спрацювало так добре. Якщо не зважати на факт, що все вийшло трохи не так, як планувалося; тому що, звичайно, спіткнутися мала не секретарка. Але принаймні клас показав, наскільки вони ввічливі. Отже, чарівний фокус Лілі працює на всі 100%.

У класі стоїть галас, у передній його частині все ще відбувається **ПЕВНИЙ ХАОС**. Тож ніхто не помічає, що двері вдруге відчиняються і до класу заходить чоловік.

— Мене звуть Найцель, Герберт Найцель, — намагається він почути сам себе. — Це клас пані Грах, я не помиляюся?

— Пані Грах — це я, — повідомляє класний керівник Лілі. — Вибачте за це. Розумієте, у нас тут усе пішло трішки **НЕ ЗА ПЛАНОМ**.

— Так, складно не помітити, — каже чоловік і хмуриться, — я сюди ледь зміг потрапити. Я заходив у секретаріат, щоб запитати, де знаходиться ваш клас, але там мені ніхто не зміг допомогти. Нікого не було на місці. Зрештою я запитав у школяра, який

і привів мене сюди. Тоді я постукав **кілька** разів, але ніхто не відчинив мені дверей, тож я...

— Секретаріат зазвичай дуже зайнятий, — перебиває секретарка чоловіка. Вона відразу зрозуміла, що перед нею стоїть **ШКІЛЬНИЙ ІНСПЕКТОР**, тому що досить часто телефонує йому. А з огляду на те, що вона не була у своєму кабінеті, їй хотілося виправдати себе.

— Я саме відійшла у справі, пане інспекторе. Потрібно було занести посвідчення пані Грах, оскільки воно потрібне...

— І ми зазвичай чуємо стукіт! — голосно гукає хлопчик.

— Це був просто хаос, — кричить інший.

— І ми завжди радо відчиняємо двері для наших гостей. Для шкільних інспекторів

і директорів у першу чергу! — намагається перекричати своїх однокласників ще одна дівчинка.

— Тому що ми особливо **ВВІЧЛИВИЙ** клас! — кричить хтось іще.

— Ви завжди так галасуєте і не представляєтеся співрозмовнику? — запитує шкільний інспектор.

— Діти схвильовані у зв'язку з вашим візитом, — захищає свій клас пані Грах. — Зазвичай вони вітаються. Але ви самі

бачите... Ваш візит, а потім пані Бергер випадково спіткнулася...

— **Ой**, — шепоче Лілі. Усе мало бути зовсім не так! Їй потрібно швидко втрутитися, перш ніж у шкільного інспектора складеться погане перше враження. Вона вже почала витягати свої нотатки. Але цього разу Лілі очевидно перестаралася: половина класу, зокрема шкільний інспектор, учителька та секретар, незрозумілим чином посковзаються і падають на підлогу. Це в свою чергу призвело до того,

що решта дітей, які дотепер залишалися на своїх місцях, зараз поспішають на допомогу та проявляють свою ввічливість і люб'язність.

І знову справжній хаос!

Лілі сидить за своєю партою й із жахом дивиться на те, що вона накоїла. Уже за якусь мить усі знову стоять на ногах, а учні сидять за своїми партами. Тим часом пані Бергер, секретарка, досі стоїть на тому місці, де впала і обтріпує спідницю (зовсім не для того, щоб її почистити, а навпаки, від зняковіння). Тільки коли вона нарешті попрощалася, у класі запала тиша.

Яка тиша! Вона майже **нестерпна**, усі зараз такі напружені. Учителька відкашлюється і намагається розрядити обстановку.

— Що ж, учні, нумо...

Вона робить паузу, тому що шкільний інспектор починає говорити одночасно з нею.

— Відверто кажучи, я ніколи не бачив нічого схожого за всю свою кар'єру, — каже він, роблячи якись **ноґатки**.

— Я теж, — схвильовано каже пані Грах, і присідає, щоб уважніше роздивитися підлогу. — Можливо, занадто багато воску для паркету? Мабуть, **ПРИБИРАЛЬНИК** хотів зробити як краще, бо знав, що ви сьогодні маєте завітати до нас.

— Шкільна рада повинна встановити причини, — каже пан Найцель і продовжує записувати. — Зі мною ще ніколи нічого схожого не траплялося.

— **ОЙ**, — знову шепоче Лілі, бо здогадується, що записує шкільний інспектор. Очевидно — нічого доброго!

Але ж учителька не винна в тому, що всі спіткнулися... випадково... Звичайно, Лілі знає, що це була далеко не випадковість, адже «камінь спотикання» прихований в її нотатках.

Лілі дивиться на свої записи. Там ще є закляття для появи **ДИМУ**. Лілі записала його для виключно серйозних надзвичайних ситуацій — але хіба ж це не надзвичайна ситуація?

Лілі тихо пробурмотіла чарівну формулу.
Уже за якусь мить у класі чутно гул. **Пожежна
сигналізація!**

— І що це має означати? — питає шкільний інспектор і дивиться на пані Ґрах.

— Гадаю, що це... навчальна пожежна евакуація, — тихо каже пані Ґрах.

— Сьогодні? — з недовірою запитує шкільний інспектор і починає гортати свій календар. — Що ж, мені про це нічого не відомо. **Чому мене ніхто не повідомив?**

— У такому разі причина того, що сигналізація спрацювала, може бути справжня, — каже вчителька. — Зрештою,

теоретично можливо, що ... я маю на увазі, щось могло статися.

— **Нісеїтниця!** — перебиває її роздуми шкільний інспектор. — Я більш ніж упевнений, що це не що інше, як безглуздий жарт когось із учнів. Ми теж раніше це... Тобто, ми ніколи навіть не наважувалися подумати про щось схоже у свій час.

— Але що, якщо це справжня **ТРИВОГА?**

— Прошу, почніть нарешті урок. Що за безлад! Урешті-решт...

Аж тут він замовк, бо саме в цей момент із-під дверної щілини з'явився дим. Потім почався крик дітей, і спокій шкільного інспектора мов вітром здуло.

— **Негайно всі виходьте!** — кричить він і біжить до дверей.

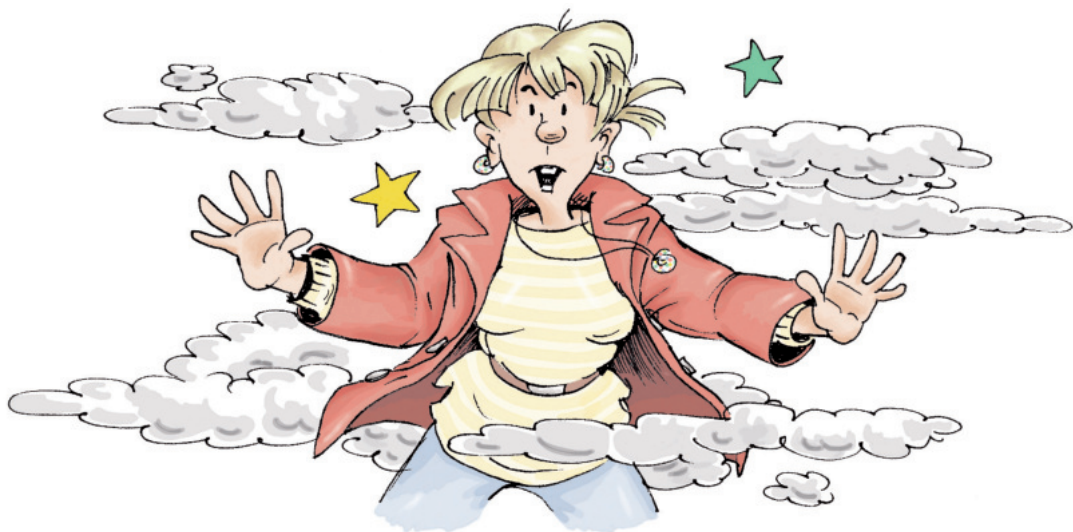

— У жодному разі не в коридор, — схвилювано каже вчителька і стає у сверіх, широко розставивши ноги, щоб перекрити вихід. — Здається, **ВОГОНЬ** іде саме звідти.

— Тоді відкрийте вікна, інакше ми задихнемось! — вигукнув пан Найцель.

— У разі пожежі вікна повинні залишатися зачиненими, — каже пані Грах, тож тепер вона стає перед вікном так, ніби має життєво важливе завдання обороняти його. — Правилами пожежної охорони чітко зазначено, що вікна повинні залишатися зачиненими після виникнення пожежі. Якщо в приміщення

надходитиме **свіже повітря**, вогонь може розгорітися ще більше, — пояснює вона, ніби пан Найцель її учень.

— Мушу визнати, ви добре володієте матеріалом, — неохоче підтверджує шкільний інспектор і глибоко видихає. — Звісно ж, я також знав, що вікна потрібно тримати зачиненими, але спочатку я не думав про це.

Він *збіг*. Пожежа, мабуть, сильно його вразила.

— То що нам робити зараз? — запитує одна з учениць.

— Треба набратися терпіння і зачекати, — спокійним голосом відповіла вчителька. — Але *ДИМУ* ми можемо зарадити самостійно.

Вона бере куртку зі спинки свого крісла, згортає її і закриває щілину під дверима. Кілька дітей кидаються їй на допомогу і також пропонують свої куртки. Одна дівчинка навіть знімає свій светр. Але вчителька відмовляється.

— Достатньо, вже вистачить! Займіть, будь ласка, свої місця. Чекатимемо, як розвиватимуться події.

На якусь мить очі пані Грах **заблистіли** від сліз. Вона непомітно витерла вказівним пальцем кінчик носа і промовила:

— Хтозна... Може, це всього-на-всього наш прибиральник спеціально роздмухав сигаретний дим крізь щілини, щоб перевірити нас, оскільки ми приймаємо інспектора? А можливо, пан Найцель особисто попросив увімкнути **пожежну сигналізацію** для перевірки. Чи не так, пане Найцелю?

Шкільний інспектор вимушено посміхнувся.

— Цього я вам сказати не можу, пані Грах. Поки Ви **дуже добре** вправляєтесь.

— Там! Там! Там!

Майже двадцятьоро дітей одночасно закричали і припали до вікон. Усі почули це: на трьох **ПОЖЕЖНИХ МАШИНАХ** пожежна команда

в'їжджає на шкільний двір. Незабаром після цього чутно стукіт, і пожежник у шоломі та важких черевиках просить дітей вийти на шкільний майданчик.

— Тримайтеся за руки і йдіть за мною, — каже він **КОМАНДНИМ ТОНОМ**.

Далі все відбувається дуже швидко: діти утворюють ланцюжок, який закінчує шкільний інспектор із все ще **БЛІДИМ** обличчям. Та все ж усі слухняно виходять у коридор.

Фу, смердить димом!

Лілі, як і решта дітей, із задоволенням виходить на шкільне подвір'я, де можна вдихнути ковток свіжого повітря.

Там їх зустрічають із **ГУЧНИМИ КРИКАМИ** кілька інших класів, які вже чекають. Але ж **гармигер** влаштували...

Що насправді сталося?

— Щось, очевидно, спричинило пожежу.
Але чи справді тут пожежа? Навколо лише
один дим, жодного полум'я. З іншого боку,
чи може бути **стільки диму** без вогню?
Пожежники так чи інак прокладають

шланги і невтомно бігають туди-сюди.
Лише коли через чверть години вони все
ще не знайшли нічого, що могло загорітися,
пожежники, знизуючи плечима, здаються.
Ніхто не розуміє, що відбувається. Ніхто?
Чаклунка Лілі точно знає, що трапилося. Вона

вже давно прочитала ще одне **ЗАКЛЯТТЯ**, але для того, щоб дим зник, потрібен певний час. Зрештою пожежники залишають шкільне подвір'я, і діти та вчителі повертаються до своїх класів.

РОЗДІЛ 4

З полегшенням шкільний інспектор урешті розміщується за вчительським столом.

— Можете продовжувати, пані Грах, — каже він коротко. — Ми вже втратили багато часу.

Він знову витягує свій записник і раптом стає дуже злим.

— **Ой**, — шепоче Лілі втретє цього ранку. Аварійний магічний трюк теж пішов не за планом. Що ще можна зараз вдіяти? Лілі дивиться у свої нотатки. У нижній частині написано закляття **ЛЮБОВ**. Лілі вибрала його вчора про всяк випадок, якщо шкільний інспектор не проявить люб'язності до їхньої вчительки. **ЛЮБ'ЯЗНОСТІ** не було в чарівній книзі, лише **ЛЮБОВ**, але це ж майже те саме, чи не так? Що ж, наразі шкільний

інспектор не виглядає люб'язним. І Лілі все одно відчуває відповідальність за незручну ситуацію: своїми чарами вона **перевернула всю школу догори дном**. Тож перш ніж промовити закляття любові, вона вагається. Що робити, якщо це закляття теж піде не так?

— Боже, — думає Лілі, — гірше бути вже не може. — Тож вона починає шепотіти складну магічну формулу **ЛЮБОВІ**. Щойно вона закінчила, погляд шкільного інспектора змінюється. Він спочатку дивиться на дітей, потім на вчительку.

Аж раптом у його очах з'являється **блиск**.

— Ох, пані Грах, — зачаровано звертається він. — Коли я дивлюся на вас, моє **серце огортає тепло**.

— Що ви маєте на увазі? — запитує збита з пантелику вчителька.

— Ну, — заявляє шкільний інспектор, — моє серце стає таким легким, ніби воно ось-ось **ВИСТРИБНЕ**. Здається, що... Таке відчуття... я теж не знаю... я маю на увазі, я неодружений. А ви заміжня?

— **О, НІ!** — подумки кричить Лілі. Усе зовсім не так! Вона повторює формулу любові так, як сказано в книзі, щоб відкликати

магію. Це справді спрацьовує, адже блиск в очах шкільного інспектора зникає. Але в цей момент однокласники Лілі починають обіймати одне одного, а деякі з них навіть **ЦІЛУЮТЬСЯ**.

Шкільний інспектор та пані Грах здивовано презираються і якийсь час спостерігають, не вживаючи жодних заходів. Лілі, з іншого боку, не може залишатися осторонь. Схвильована, вона знову повторює **ФОРМУЛУ ЛЮБОВІ**. Вона тепер уже не впевнена, чи правильно вимовляла складні слова раніше. Лілі пильно дивиться на Сабріну та Стефена. Зазвичай вони не терплять одне одного, а тепер сидять у міцних обіймах за однією партою. Але нарешті щось трапляється: Сабріна

раптом підскакує, тягне Стефена за волосся і кричить:

— Чи ти вже **ГЕТЬ ІЗ ГЛУЗДУ З'ІХАВ?** Сядь за свою парту, де тобі й належить бути.

Лілі полегшено зітхнула. Чари, схоже, розвіялися. Усі знову поводяться нормально. Ну, не зовсім... Пітер, який сидить за шкільною партою позаду Лілі, несподівано встає і каже:

— Від мене сьогодні дуже смердить, пані Ґрах.

Діти повертаються до Пітера.

— Тоді нам, мабуть, доведеться **ПРОВІТРИ-**
ТИ клас, — зметикувала пані Ґрах і відчинила вікно.

На щастя, шкільний інспектор настільки зайнятий своїми записами, що не помічає зухвалості учня. Тепер він піднімає очі й каже:

— Гадаю, ми **врешті** можемо почати нормальний урок. Перш за все, я хотів би поставити запитання вам, діти: вам узагалі подобається тут, у школі?

Однокласники Лілі довго не вагаються. Миттєво підіймається гучний **Шепіт**, а відразу після цього Інга, найкраща учениця в класі, просто вискакує з-за парти і кричить:

— О, пане інспекторе, у школі нам дуже подобається. **Щоправда ці постійні уроки, які заважають всеслим перервам, нам не зовсім до вподоби.**

Інші діти вигукують із захопленням. Лілі теж не стримує сміху; але вона здивована,

що смілива Інга дає таку відповідь шкільному інспектору. Той не подає виду і знову щось записує у свій блокнот. Учителька намагається викрутитися з прикрої ситуації і каже:

— Що ж, цей **ЖАРТ** досі актуальний...
Навіть ми його знали, коли були в школі.
Просто не були достатньо хоробрими, щоб

сказати про це нашому вчителю. І шкільно-
му інспектору...

— Як на мене, це аж ніяк не сміливість,
а елементарно погане виховання, — зауважує
шкільний інспектор.

— Сміливість — це дещо інше! — кричить
Ларс на весь клас.

— І що ж це? — з невеликим інтересом запитує шкільний інспектор.

— Сміливість — це коли ти **Нічого Не Знаєш**, але все одно піднімаєш руку на уроці!

За цими словами слідує ще одна хвиля сміху.

Шкільний інспектор продовжує швидко робити свої записи, а колір обличчя пані Грах різко змінюється.

У Лілі більше не залишилося чарів. Ларс — найбільший боягуз у класі! Зазвичай він завжди дуже сором'язливий і майже ніколи не наважується відкрити рот. А сьогодні він поводить себе так, ніби він сам Арнольд Шварценеггер. Щось тут абсолютно не так. І зрозуміло, що причиною всьому цьому є лише чаклунство Лілі.

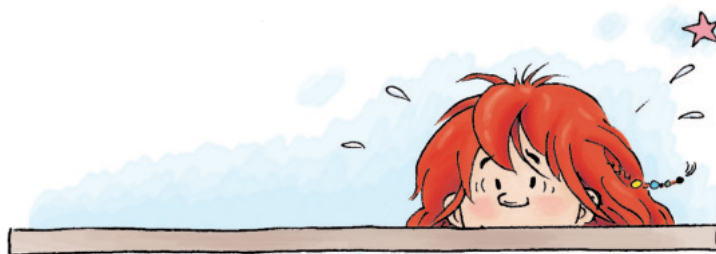

Лілі **ГАРЯЧКОВО** думає, як правильно вирішити всю цю зачаровану ситуацію.

Поки вона роздумує і обмірковує свій план, бідна вчителька навіть не наважується поглянути на шкільного інспектора.

Що він повинен про неї думати? І що взагалі сьогодні відбувається в класі? Пані Грах взагалі не впізнає своїх **УЧНІВ**. На думку не спадає нічого кращого, ніж почати урок, щоб принаймні якось урятувати ситуацію.

— Прошу взяти свої **ЗОШИТИ З МАТЕМАТИКИ**, виконаємо кілька вправ.

— Я залишив його вдома, — вигукує Макс.

— Я теж, — кричить Інес.

Усього за мить щонайменше десять дітей також кричать «я теж».

Лілі готова провалитися крізь землю. Їй стало так шкода пані Грах. Якби тільки вона могла їй допомогти! Але вона більше **не записала** жодних чарів, які допомогли б врятувати урок, а книжка чарів захована вдома.

Пані Грах поглянула на пана Найцеля, який у цю мить не робить жодних записів, а просто дивиться на неї. Вона глибоко вдихає і продовжує.

— Що ж, діти, — хто з вас забув **ГОЛОВУ** вдома?

Діти сміються.

— Ну, якщо ваша голова тут, із вами, це вже принаймні щось. Тоді зараз ми займемося ментальною арифметикою, — продовжує пані Грах. — Але щось мені підказує, що коли **ГОЛОВА** рахує, **ЖИВІТ** не повинен бурчати.

Хвилинку!

Учителька йде до свого столу і шукає щось у сумці, яка висить на її кріслі. Нарешті з'являється кілька **блісकुчих яблук**. Пані Грах кладе їх перед класом.

— Якщо у мене три яблука в цій руці, і два в цій — що ми маємо?

— П'ять! — вигукує Лілі так голосно, як тільки вона може. У цю ж мить вона сама дивується своєму крику. О ні, їй не слід було так відповідати. Але вона просто хотіла швидко

допомогти вчительці, перш ніж *хтось знову*
все зіпсує.

— Отже, п'ять, кажете ви, — повторює вчителька. — Це правильно. Але можна сказати інакше.

— Чому? — розгублено запитує Лілі.

— Ну, подумайте, — каже, усміхаючись, учителька.

— Але ж усе **ПРАВИЛЬНО!** — протестує Ларс. — Те, що каже Лілі, дійсно правда. П'ять — це п'ять!

— **ПРАВИЛЬНО.** Але можна сказати інакше, — наполягає вчителька.

— І як же? — не вгамовується Ларс.

— Хочеш погратися в учителя?

— Звичайно, — впевнено відповідає зазвичай сором'язливий Ларс, крокуючи вперед і тягнучись до яблук. Його постава нагадує зовні шкільного інспектора.

— Якщо у мене тут два яблука і три там. Що це означає? — запитує Ларс.

Учителька змінює вираз обличчя так, ніби вона **старанно думає**, а потім каже:

— У тебе п'ять яблук. Я також могла б сказати три і два яблука або чотири і одне; але я можу сказати одне з абсолютною впевненістю...

Тоді вона знову прикидається, ніби **довго над чимось роздумує**. Клас схвильовано чекає на відповідь.

— Ну, я сказала б, якщо хтось стоїть переді мною з такою кількістю яблук,

мабуть, це означає одне — хтось **СПРАВДІ ГОЛОДНИЙ!**

Діти в захваті. Коли все відбувається так... тоді навіть уроки з арифметики **цікаві**. Ви з вашим учителем зіштовхуетесь із кумедними математичними проблемами, як ця:

— Якщо два бублики-нулі
покласти поруч на столі,
то скільки буде, відгадай-но?

— Що там гадати —
два, звичайно!

— Ти, дороженький,
помилився.

Не два, а значно більше — вісім*.

Або: якщо п'ять мух сидять на підвіконні,
а ви ловите одну — то жодної не залишається,
бо всі розлітаються.

* І. Січовик.

Лілі дуже рада. Спочатку все відбувалося так, ніби чарівні фокуси, які повинні були допомогти вчительці, навпаки, зіпсували весь урок. Але завдяки **кумедним ідеям** пані Грах останнє закляття, яке змінило однокласників, ніби саме по собі зараз зникає.

Лілі непомітно спостерігає за шкільним інспектором. Він відклав свій **записник** убік. Тепер навіть він піднімає руку і відповідає.

— Цікаво, яку загадку для нас вигдав пан шкільний інспектор, — каже вчителька.

— Е, вибачте, пані Грах. Але мені цікаво, що думає з приводу арифметики хлопець у третьому ряду.

Усі діти дивляться на Торстена. По спині Лілі забігали мурашки. Саме Торстен! Він

єдиний весь час сидів і навіть не поворухнувся. Чому шкільний інспектор вибрав саме його? Торстен завжди чимось незадоволений. Звісно, як це зазвичай, він **із задоволенням** зіпсує іспит учительки. А якщо помилкова магія Лілі все-таки діє і на нього, що він тоді придумає?

— Ну, Торстене, чи знаєш ти арифметичну задачу для числа дев'ять? — люб'язно запитує вчителька.

— Удома ми використовуємо комп'ютер, — сухо відповідає Торстен, не змінюючи своєї невдоволеної гримаси.

«Ах ти ж йолоп!» — думає Лілі. Вона раптом **СЕРДИТЬСЯ**. На шкільного інспектора, Торстена, а найбільше на себе. Вона ж насправді мала тільки найкращі наміри,

а зараз... Що ж, уже занадто пізно для докорів сумління. У класі **запала мертва тиша**.

— Тож ти лічиш за допомогою комп'ютера? — повторює пані Грах.

Торстен киває:

— У нас їх аж два!

— Гарзд, — каже вчителька. — Якщо тобі більше подобається лічити за допомогою комп'ютера, ми так і зробимо. Я згодна.

— Невже? — недовіжливо запитує Торстен.

— **ТАК**, — каже пані Грах. — Ти готовий?

— Звісно, — каже Торстен, займаючи своє місце.

«Якби ж я могла зараз використати **крихітний комп'ютер**, щоб розв'язати кілька прикладів...» — думає Лілі. Але дівчин-

ка недооцінила свою вчительку. Пані Ґрах стає перед Торстеном і запитує:

— Скільки буде три комп'ютери плюс дев'ять комп'ютерів, якщо заховати всі під ковдрою?

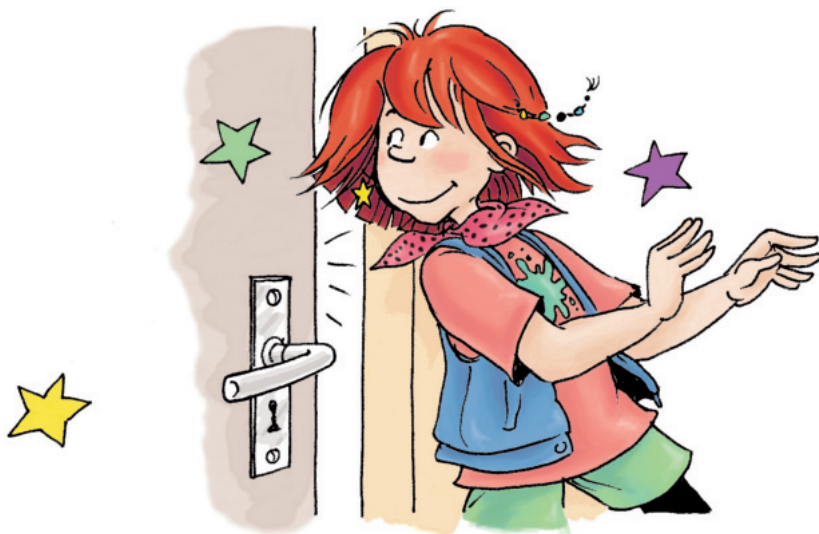

Відповідь Торстена губиться поміж **сміху** його однокласників. Сміх настільки заразний, що сам Торстен також починає сміятися. Перемогла пані Ґрах.

Урок врятовано, і навіть Торстен охоче придумує нові арифметичні завдання. Решта часу **Пролітає непомітно**, і вже незабаром лунає дзвінок. Іспит закінчено.

Лілі знову дивиться на шкільного інспектора, але цього разу сповнена очікування, а не страху. Що ж він скаже?

— **ВІТАЮ**, пані Грах, — каже він із захопленням. — Загалом для вас це було непросте завдання, але ви майстерно розв'язали кожну проблему.

Пані Грах втомлено посміхається. З такою кількістю несподіваних подій вона майже

не вірила у власний успіх. На **щастя**, вона не мала жодного уявлення про таємні витівки Лілі...

Пані Грах відправляє клас на шкільне подвір'я. Поки Лілі ховає **ЗАПИСКИ ІЗ ЗАКЛЯТТЯМИ** у сумку, у неї є з'являється ще ідея. Вона виходить із класу з іншими дітьми і переглядає записку. Тихо щось нашіптуючи, вона зі своїми однокласниками іде лише до **сходів**. Потім Лілі повертається назад до класу, щоб підслухати під дверима.

— Але пане Найцелю, це було зовсім необов'язково, — Лілі почула голос пані Грах. Дівчинка намагається роздивитися крізь щілину у дверях, що відбувається у класі. Вона побачила повністю спантеличеного з вигляду пана Найцеля, що стоїть перед її вчителькою

з **ПИШНИМ БУКЕТОМ КВІТІВ**. Пан Найцель настільки розгублений, що йому справді доводиться **ЗАІКАТИСЯ**:

— Ну, я не знаю, як... е, я маю на увазі, чому... Так... вони були просто там... е-е ...

— Ви не повинні дарувати мені квіти. Хоча мушу визнати: вони прекрасні, — запевняє пані Грах.

— Так, квіти... я не розумію, як...

Пан Найцель усе ще зовсім приголомшений.

— Я маю на увазі ... Вони **раптом** з'явилися в мене в руці, і я не знаю...

— Ми повинні поставити букет у вазу, — сказала пані Грах, беручи **КВГП**. Шкільному інспектору, схоже, справді полегшало, коли він позбувся букета. Лілі весело сміється.

— Принаймні це спрацювало, — радіє вона. Лілі **ТАНЦЮЄ** в коридорі, розмахуючи своїми чарівними записками, і вирішує більше не використовувати чари у класі.

Так буде ліпше, єге ж?

**МАГІЧНИЙ
ТРЮК 1**

Цей магічний фокус я знайшов у дуже-дуже старій **книжці чарів**: у ньому розповідається, як зробити магічні кільця. (На жаль, відсутня саме та сторінка, на якій було написано, що можна зробити з цими кільцями. Можливо, ви це зрозумієте; але, будь ласка, не звинувачуйте мене, якщо з цього вийде щось дивне...)

Так чи інакше, створення **магічних кілець** настільки дивовижне, що ви неодмінно ними захопитесь.

Спочатку склейте три смужки паперу так, як на малюнку, щоб утворити кільце. Якщо розрізати їх, як показано, утворяться **дивовижні** форми кілець.

ВИРІЗАТИ ТРИ СМУЖКИ ПАПЕРУ ЗАВБІЛЬШКИ
4Х50СМ.

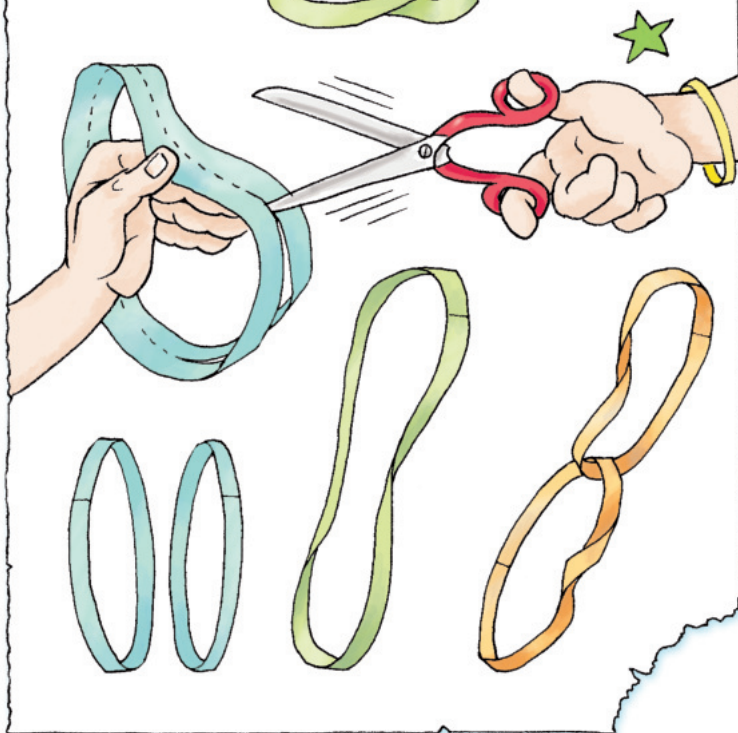

ПЕРШЕ КІЛЬЦЕ
СКЛЕЇТИ, ЯК
ЗАЗВИЧАЙ.

ДРУГЕ КІЛЬЦЕ
ПЕРЕКРУТИТИ
ОДИН РАЗ,
ПОТІМ СКЛЕЇТИ.

ТРЕТЄ КІЛЬЦЕ
ПЕРЕКРУТИТИ
ДВІЧІ І СКЛЕЇТИ.

**МАГІЧНИЙ
ТРЮК 2**

Цим фокусом Міра Міракулінда колись вразила відомого професора магії, який охоче прийняв її до своєї школи чаклунок. Тож якщо вам доведеться складати вступний іспит...

Візьміть лівий кросівок у ліву руку і попросіть двох своїх глядачів потримати кінці зав'язаних шнурків. Правою рукою прикрийте кросівок «чарівною тканиною» та прошепочіть **чарівне закляття**. Потім ви кажете всім, що ваші чарівні руки не можуть протидіяти вузлу.

★ (Двоє глядачів продовжують утримувати шнурок.) Ви просите їх добре тримали **шнурівки**, а потім тягнете за кросівок — і «повністю» звільняєте його від шнурка! Усі

будуть вражені. Звичайно, ви заздалегідь **хитро** зашнурували шнурок. Але про це ви ж нікому не розповісте!

Чаклунка Лілі

перекладає школу догори дриґом

Перекладач *Ангеліна Колодніцька*
Літературний редактор *Антоніна Короб*
Коректор *Ніна Пономаренко*
Випусковий редактор *Жанна Волкова*
Керівник едиційної команди *Євген Плясецький*
Верстка *Олена Бідненко*
Адаптація дизайну обкладинки *Юлія Ясінська*
Менеджер із прав *Тетяна Чміль*
Відповідальна за випуск *Катерина Дем'янчук*

Підписано до друку 13.11.2020. Формат 84×108^{1/32}.
Гарнітура «CharterITC». Друк офсетний.
Тираж 1200 прим.

Надруковано в Україні видавництвом «Форс Україна» у ПП «Юнісофт»
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13 б
www.unisoft.ua **UNISOFT**
Свідоцтво ДК № 5747 від 06.11.2017 р.
Замовлення №

ТОВ «Форс Україна», 04073, м. Київ, пр-т Степана Бандери, 9
Тел. (044) 290 99 44,
Інтернет-магазин www.book24.ua
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного
реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої
продукції ДК № 5433 від 08.08.2017 р.

Висновок державної санітарно-епідеміологічної експертизи
№ 602-123-20-1/6255 від 23.12.2016
Серія видань книжкових «Дитяче читання»

Усі права застережено, жодну частину цього видання не можна відтворювати, зберігати в пошуковій системі або передавати в будь-якій формі і будь-якими способами: електронними, механічними, фотокопіювальними чи іншими — без попереднього письмового дозволу власника авторських прав.